

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **K. A. R.** i innych,
skazanych z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 5 grudnia 2023 r. wniosku o zasądzenie na rzecz radcy prawnego R. R. – obrońcy z urzędu skazanej **K. A. R.** kosztów obrony w postępowaniu kasacyjnym;
na podstawie art. 626 § 2 k.p.k., art. 618 pkt 11 k.p.k., art. 22³ ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. 2022 poz. 1166) w zw. z § 2 pkt 1, § 4 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2023 r. poz. 2437) i § 11 ust. 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2023 poz. 1935),

p o s t a n o w i ł:

zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego R. R. kwotę 1 476 zł (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych) z VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy postanowieniem z 22 listopada 2023 r. sygn. akt II KK 630/22 oddalił kasację prokuratora na niekorzyść oraz kasację obrońców jako oczywiście bezzasadne.

Radca prawny R. R. jako obrońca skazanej K. A. R. wyznaczony z urzędu wniósł o zasądzenie kosztów obrony udzielonej z urzędu, oświadczając, iż nie zostały one uiszczone ani w całości, ani w części.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Ponieważ postanowienie Sądu Najwyższego z 22 listopada 2023 r. nie zawierało rozstrzygnięcia co do wynagrodzenia, pomimo złożenia stosownego wniosku przez pełnomocnika, konieczne stało się wydanie postanowienia na podstawie art. 626 § 2 k.p.k. Wniosek o przyznanie wynagrodzenia przysługującego radcy prawnemu R. R. za obronę skazanej w postępowaniu kasacyjnym przed Sądem Najwyższym, okazał się zasadny, albowiem znajduje podstawę prawną w treści art. 22³ ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity Dz. U. 2022 poz. 1166). Dlatego należało zasądzić od Skarbu Państwa wskazaną kwotę, w sposób, o którym mowa poniżej.

Rozstrzygając w przedmiocie zasadności wniosku, Sąd Najwyższy orzekł w oparciu o przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2023 r. poz. 2437). Określając wysokość wynagrodzenia z tego tytułu, Sąd Najwyższy uwzględnił stanowisko Trybunału Konstytucyjnego wyrażone w wyroku z 20 kwietnia 2023 r. sygn. SK 53/22 (Dz.U. z 2023 poz. 842). W świetle tego stanowiska oraz wobec faktu świadczenia przez radcę prawnego R.R. pomocy prawnej przed Sądem Najwyższym na rzecz wymienionej skazanej należną kwotę określono w oparciu o stawkę minimalną za tego typu czynność, której wysokość określono w § 11 ust. 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2023.1935 tekst jednolity), pomimo iż radca prawny R. R. działał przed Sądem Najwyższym jako obrońca

z urzędu, a nie obrońca z wyboru. Zasądzoną od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu kwotę 1 200 zł należało powiększyć o podatek VAT, zatem też jej ostateczną wysokość ustalono na 1 476 zł (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

(B.B.)

[ał]